

Sygnatura akt II C 947/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A.

Protokolant aplikant S. Ś.

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. zwraca na rzecz pozwanego ze Skarbu Państwa Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 400 zł (czteryście złotych) uiszczoną w dniu 16 marca 2016 roku, zaksięgowaną poz. (...)/ (...) tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi;
3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 947/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 15 grudnia 2014 roku P. G., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 13.163,61 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2014 roku do dnia zapłaty, oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2400 zł.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 25 września 2014 roku doszło do kolizji drogowej, wskutek której uszkodzony został należący do J. L. pojazd marki O.. Sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...). Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz poszkodowanego tytułem odszkodowania za koszty naprawy kwotę 13.507,45 zł. W dniu 24 listopada 2014 roku powód nabył od J. L. wierzytelność o odszkodowanie, po czym zlecił oszacowanie wysokości szkody, a po uzyskaniu opinii, wezwał bezskutecznie pozwanego do wypłaty kwoty 13.163,61 zł tytułem brakującej części odszkodowania, określonego przez rzeczoznawcę na kwotę 26.671,06 zł.

(pozew k. 3-6, pełnomocnictwo k. 7)

W dniu 23 lutego 2015 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym

kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że istotne jest czy pojazd będący własnością J. L. został naprawiony, oraz czy pojazd został przywrócony do stanu sprzed szkody. Nadto podniósł, że powód nie może domagać się kosztu naprawy ustalonego wyłącznie z użyciem oryginalnych części sygnowanych marką producenta, jeśli nie przedstawi faktur za naprawę obejmujących nabycie tego rodzaju części. Pozwany oświadczył, że wyliczył ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu bezpośrednio poszkodowanego, zaś prywatna kalkulacja powoda stanowi wyłącznie dowód z dokumentu prywatnego.

(odpowiedź na pozew k. 34-37, pełnomocnictwo k. 39, odpis KRS k. 41-47)

W piśmie z dnia 10 kwietnia 2015 roku pełnomocnik powoda zawiadomił, że wypowiedział powodowi pełnomocnictwo procesowe.

(pismo k. 54)

Postanowieniem z dnia 8 marca 2016 roku Sąd na wniosek stron dopuścił dowód z opinii biegłego do spraw wyceny pojazdów i techniki pojazdowej.

(postanowienie k. 94)

Postanowieniem z dnia 24 maja 2016 roku Sąd postanowił pominąć czynność połączoną z wydatkami, o której mowa w postanowieniu z dnia 8 marca 2016 roku wobec nieuiszczenia przez powoda zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Odpis tego postanowienia doręczono powodowi w dniu 1 czerwca 2016 roku.

(postanowienie k. 102, potwierdzenie odbioru k. 107)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron pozostały niezmienione.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. L. był właścicielem samochodu marki O. o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 25 września 2014 roku, doszło do kolizji drogowej z udziałem pojazdu J. L.. Sprawca zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych udzielanej przez stronę pozwaną.

Poszkodowany zgłosił szkodę i wystąpił do pozwanego o wypłatę odszkodowania z tytułu OC.

Decyzjami z dnia 12 października 2014 roku i z dnia 13 listopada 2014 roku pozwany przyznał J. L. odszkodowanie w łącznej wysokości 13.507,45 złotych.

(bezsporne, decyzje o wypłacie odszkodowania k. 13, k. 14)

W dniu 24 listopada 2014 roku J. L. i P. G. zawarli umowę przelewu wierzytelności, której strony postanowiły, że powód nabywa wierzytelność wraz z wszelkimi prawami z nią związanymi, jaka przysługuje J. L. w stosunku do pozwanego oraz sprawy zdarzenia, wynikającą z dochodzenia należności z tytułu uszkodzenia pojazdu marki O. o nr rej. (...), powstałego na skutek zdarzenia z dnia 25 września 2014r .

(bezsporne, umowa k. 11)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 kpc, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

W tym miejscu należy wskazać, iż P. G. był legitymowany czynnie do wzięcia udziału w procesie w charakterze powoda w związku z nabyciem przez niego od poszkodowanego wierzytelności z tytułu szkody w przedmiotowym pojeździe na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Tym samym, powód wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące wobec pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe i należnego, a nie wypłaconego jeszcze odszkodowania, na podstawie art. 509§1 i 2 k.c. Powód może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

W sprawie bezsporny jest fakt zaistnienia zdarzenia, którego skutkiem było uszkodzenie samochodu stanowiącego własność J. L. oraz cesja wierzytelności na rzecz powoda. Nie było również wątpliwości, że sprawcą szkody był samoistny posiadacz pojazdu, ubezpieczony w zakresie OC u pozwanego. Spór stron niniejszego procesu koncentrował się na ustaleniu wysokości szkody.

Udowodnienie przesłanek odpowiedzialności pozwanego, stosownie do zasady wyrażonej w art. 6 k.c., spoczywało na powodzie. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 6 k.c. i 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie powód dla wykazania, zgodnie z zasadą wynikającą z powyższych przepisów, wysokości szkody, przedstawiał jedynie dowód z prywatnej opinii rzeczoznawcy, na okoliczność kosztów naprawy samochodu. W toku postępowania Sąd na wniosek powoda dopuścił dowód z opinii biegłego do spraw wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej na okoliczność kosztów naprawy pojazdu. Wobec faktu, iż pozwany kwestionował wysokość należnego odszkodowania, niezbędnym było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego jako posiadającego wiadomości specjalne w zakresie niezbędnym do dokonania ustaleń faktycznych. Wobec tego, że w określonym terminie powód nie uiścił zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, Sąd pominął czynność połączoną z wydatkami na podstawie art. 130⁴ § 4 kpc. Wprawdzie powód na rozprawie w dniu 21 lipca 2016 roku deklarował, że uiścił zaliczkę

na poczet wynagrodzenia biegłego, jednak przeczą temu ustalenia dokonane w Oddziale Finansowym Sądu. Powód twierdził także, że nie otrzymał odpisu postanowienia o pominięciu czynności połączonych z wydatkami, podczas, gdy w aktach sprawy znajduje się potwierdzenie odbioru przez niego tego dokumentu. Po otrzymaniu tego postanowienia powód nie zgłosił ponownie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, nie podjął też czynności zmierzających do wyjaśnienia czy uiszczył zaliczkę. Dopiero przy piśmie z dnia 21 lipca 2016 roku powód złożył dowód uiszczenia kwoty 400 zł, jednak rachunek bankowy, na który wpłata została dokonana nie należy do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi. Niezależnie od tego powód nie zgłosił przy tym piśmie wniosku dowodowego.

Zgodnie z art. 278 i 279 kpc opinią biegłego jest wyłączenie opinia sporządzona przez osobę wyznaczoną przez sąd po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego. Opinia biegłego sporządzona na polecenie strony i złożona do akt sądowych nie może być traktowana jako dowód w postępowaniu. W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się, iż złożone do akt ekspertyzy opracowane na zlecenie stron należy traktować jedynie jako wyjaśnienia stanowiące poparcie stanowisk stron. Nawet w sytuacji, w której są one sporządzane przez stałego biegłego sądowego, nie stanowią one dowodu, o którym mowa w art. 278 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, należy ją traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Natomiast gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego (art. 245 k.p.c.). Pozasądowa opinia rzeczoznawcy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta ona natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Natomiast oparcie orzeczenia na pozasądowym oświadczeniu biegłego stanowiłoby uchybienie procesowe. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2014 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 431/14, opubl. L., oraz www.orzeczenia.ms.gov.pl).

Nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 w sprawie sygn. akt: I CKU 45/96, OSNC 1997 r., Nr 6-7, poz. 76). Jeśli zatem strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, że dany fakt nie został wykazany (udowodniony). Ponadto sprawa niniejsza ma charakter odszkodowawczy, a obie strony początkowo były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Przyjęcie, że w tego rodzaju sprawach sąd powinien każdorazowo dopuścić z urzędu dowód z opinii biegłego, nie tylko w razie braku inicjatywy stron ale również przy sprzeciwie strony, która na dany fakt się powołuje, prowadziłoby do naruszenia zasady kontradyktoryjności procesu cywilnego i bezstronności sądu.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu, z dowodów zaoferowanych przez powoda nie wynika, jaki był uzasadniony koszt naprawy pojazdu w związku z kolizją z dnia 25 września 2014 roku, poza bezsporną, uznaną przez pozwanego kwotą 13.507,45 złotych.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw. Ponieważ to powód jest stroną przegrywającą, obowiązek uiszczenia wynikłych stąd kosztów spoczywa na nim. Koszty te obejmują łączną kwotę 2417 złotych, w tym 2400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego pozwanego, oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

O wynagrodzeniu pełnomocnika pozwanego Sąd orzekł w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490), a o wysokości opłaty od pełnomocnictwa na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej”- Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.

Na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), Sąd zwrócił pozwanemu ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 400 zł tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi.

Z/

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.